

Ο ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ Κ.Κ. ΘΕΟΦΙΛΟΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΕΙ ΕΙΣ ΤΟΥΡΑΝ ΤΗΣ ΓΑΛΙΛΑΙΑΣ

Τήν Κυριακήν, 24^{ην} Μαΐου/ 6^{ην} Ἰουνίου 2021, Κυριακήν τοῦ τυφλοῦ ἐν τῷ βιβλίῳ τοῦ Πεντηκοσταρίου, ὁ Μακαριώτατος Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος προεξῆρξε θείας Λειτουργίας εἰς τόν ἱερόν Ναόν τοῦ ἁγίου μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου τῆς Ἑλληνορθοδόξου Ἀραβοφώνου Κοινότητος εἰς Τουράν, μικράν κώμην πλησίον τῆς Κανᾶ, ἀνήκουσαν εἰς τήν Ἱ. Μητρόπολιν Ναζαρέτ.

Ἡ Ἑλληνορθόδοξος Κοινότης αὕτη ἀριθμεῖ περί τα 400 μέλη καί προΐσταται αὐτῆς ὁ Πρωτοπρεσβύτερος π. Σπυρίδων, εἰς τό παρελθόν δέ ἐπί ἕτη διηκόνησεν αὐτήν ὡς ἡγούμενος ὁ πολίος Ἁγιοταφίτης Ἀρχιμανδρίτης π. Τιμόθεος.

Ὁ Μακαριώτατος ἐγένετο ἐνθέρμως δεκτός ὑπό τῶν Προσκόπων καί τῶν ἱερέων καί τοῦ λαοῦ.

Μετ' Αὐτοῦ συνελειτούργησαν ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ναζαρέτ κ. Κυριακός, ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντίνης κ. Ἀρίσταρχος, ὁ Ἀρχιμανδρίτης Παρθένιος, ὁ Ἀρχιμανδρίτης Ἰλαρίων, ὁ Ἀρχιμανδρίτης Ἀρτέμιος ὁ Πρωτοπρεσβύτερος π. Σπυρίδων καί ἄλλοι Ἀραβόφωνοι καί Ρωσόφωνοι Πρεσβύτεροι, ὁ Ἀρχιδιάκονος Μᾶρκος καί ὁ Ἱεροδιάκονος π. Εὐλόγιος, ἔψαλαν δεξιά καί ἀριστερά οἱ ἱεροψάλται τῆς ἐνορίας αὐτῆς καί μετέσχον ἐν χαρᾷ Πασχαλίῳ καί κατανύξει τά μέλη αὐτῆς.

Εἰς τό τέλος τῆς θείας Λειτουργίας ὁ Μακαριώτατος ἐκήρυξε τόν θεῖον λόγον διὰ τοῦ κάτωθι κηρύγματος Αὐτοῦ:

«Παράγων ὁ Ἰησοῦς ἐκ τοῦ ἱεροῦ, εὔρεν ἄνθρωπον τυφλόν ἐκ γενετῆς· καί σπλαγχνισθεῖς, ἐπέθηκε πηλόν ἐπί τοὺς ὀφθαλμούς αὐτοῦ, καί εἶπε πρὸς αὐτόν· Ὑπάγε, νίψαι εἰς τοῦ Σιλβάμ· καί νιψάμενος ἀνέβλεψε, δόξαν ἀναπέμπων θεῷ, οἱ δέ ἀγχισταί αὐτοῦ, ἔλεγον αὐτῷ· Τίς σου τὰς κόρας διήνοιξεν, ἃς οὐδεὶς τῶν βλεπόντων ἴασαι ἴσχυσεν; ὁ δέ φησὶ βοήσας· Ἄνθρωπος, Ἰησοῦς λεγόμενος, ἐκεῖνός μοι ἔφη· Νίψαι εἰς τοῦ Σιλβάμ, καί ἀνέβλεψα. Αὐτός ἐστὶν ἀληθῶς, ὃν ἔφη Μωσῆς ἐν τῷ νόμῳ, Χριστόν Μεσσίαν, αὐτός ἐστὶν ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν».

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

Ἡ παντοδύναμος χάρις τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ συνήγαγεν ἡμᾶς σήμερον ἐν τῇ ὥραίᾳ ἡμῶν πόλει Τουραν τῆς Γαλιλαίας, ἵνα συνορτάσωμεν τό εἰς τόν ἐκ γενετῆς τυφλόν γενόμενον θαῦμα ὑπὸ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ φωτίσαντος τόν κόσμον.

«Ἀπεκρίθη Ἰησοῦς· οὔτε οὗτος ἡμαρτεν οὔτε οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἀλλ' ἵνα φανερωθῇ τά ἔργα τοῦ θεοῦ ἐν αὐτῷ. ἐμέ δεῖ ἐργάζεσθαι τά ἔργα τοῦ πέμψαντός με ἕως

ἡμέρα ἐστίν· ἔρχεται νύξ ὅτε οὐδείς δύναται ἐργάζεσθαι. ὅταν ἐν τῷ κόσμῳ ᾧ, φῶς εἴμι τοῦ κόσμου· ταῦτα εἰπὼν ἔπτυσε χαμαί καί ἐποίησε πηλὸν ἐκ τοῦ πτύσματος, καί ἐπέχρισε τὸν πηλὸν ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμούς τοῦ τυφλοῦ καί εἶπεν αὐτῷ· ὕπαγε νίψαι εἰς τὴν κολυμβήθραν τοῦ Σιλωάμ, ὃ ἐρμηνεύεται ἀπεσταλμένος· ἀπῆλθεν οὖν καί ἐνίψατο, καί ἦλθε βλέπων». (Ἰωάν. 9, 3-7)

Ἐρμηνεύων τοὺς ὡς ἄνω λόγους τοῦ Εὐαγγελίου, ὁ ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας ἐπισημαίνει τὰ ἐξῆς: Πρῶτον, ὅτι ὁ Χριστός εἶναι φῶς ἀλλὰ καί φῶς νοητόν. «Ὅτι γάρ ἐστὶ καί φῶς νοητόν ὁ Μονογενής καταφωτίζειν εἰδῶς [=γνωρίζει] καί δυνάμενος, οὐ τὰ ἐν τῷδε τῷ κόσμῳ μόνον, ἀλλὰ καί τὴν ἄλλην ἅπασαν ὑπερκόσμιον κτίσιν οὐκ ἀμφίβολον».

Δεύτερον. Ὅτι ἐθελουργῶς [= προθύμως] καί αὐτοκελεύστως [= αὐθορμήτως] ἐθεράπευσε τὸν τυφλόν, ὁ ὁποῖος τεθεραπευμένος ὢν δέν ἐγνώρισε τὸν Χριστόν.

«Ὡς παρακλήσεως δίχα, καί οὐδενός ἐκλιπαροῦντος αὐτόν [=τὸν Ἰησοῦν] ἐθελουργῶ δέ μᾶλλον καί αὐτοκελεύστῳ ροπῇ πρόσσεισιν ὁ Σωτὴρ ἐπὶ τό θέλειν ἰάσασθαι τὸν ἄνθρωπον» (Καί ἀπλούστερον: Ὁ Σωτὴρ ἔλαβε τὴν ἀπόφασιν νά θεραπεύσῃ τὸν τυφλόν ἄνθρωπον, μέ τὴν ἰδικὴν Του ἐπιθυμίαν καί αὐθορμήτως, χωρὶς κάποια αἴτησιν καί χωρὶς κάποιος νά ζητᾶ ἀπὸ Αὐτόν).

Τρίτον: ὅτι ὁ Χριστός κατέδειξεν ὅτι Αὐτός ἦτο ὁ ἐκ χοός [=γῆς] πλάσας ἐν ἀρχῇ ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους (Πρβλ. Γεν. 2,7) «Ἐπιτελεῖ γάρ εἰκαῖον οὐδέν ὁ Σωτὴρ καταχρίει μὲν γάρ τῷ πηλῷ τό λεῖπον ὡσπερ καί ἡμαρτημένον τῇ τοῦ ὄμματος φύσει προστιθείς, καί δεικνύς διὰ τούτου ὡς Αὐτός ἦν ὁ πλάσας ἡμᾶς ἐν ἀρχῇ, Κτίστης τε καί Δημιουργός τοῦ παντός». (Καί ἀπλούστερον, οὐδέν τυχαῖον κάμνει ὁ Σωτὴρ. Χρίσας τὸν τυφλόν μέ πηλόν (λάσπην) ἐφωδίασε αὐτό τό ὁποῖον ἔλλειπεν καί τό ἐλάττωμα εἰς τὴν φύσιν τοῦ ὄμματος διὰ τοῦ τρόπου τούτου δεικνύει ὅτι Αὐτός εἶναι Ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἐπλασε ἡμᾶς ἐν ἀρχῇ, ὁ Κτίστης καί Δημιουργός τοῦ παντός).

Ἀξιοσημεῖωτον ὅτι ὁ ἅγιος Κύριλλος εἰς τὴν ἐντολήν τοῦ Ἰησοῦ: «Ὑπαγε, νίψαι εἰς τὴν κολυμβήθραν τοῦ Σιλωάμ, ὃ ἐρμηνεύεται ἀπεσταλμένος» (Ἰωάν. 9,7) διακρίνει «καί λόγον μυστικόν», δηλονότι μυστικὴν σημασίαν, ὡς οὗτος λέγει: «Λογιζόμεθα γάρ ἕτερον οὐδένα τὸν ἀπεσταλμένον ὑπάρχειν ἢ τὸν ἐπ' ὀλέθρῳ τῆς ἁμαρτίας καί τῆς τοῦ διαβόλου πλεονεξίας ἄνωθεν ἡμῖν καί παρά Πατρός ἐπιφοιτήσαντά τε καί ἀπεσταλμένον θεόν Μονογενῆ, Αὐτόν τε τοῖς ὕδασι ἀοράτως ἐπινίφεσθαι τῆς ἀγίας κολυμβήθρας γινώσκοντες, λουόμεθα μετὰ πίστεως οὐκ εἰς ἀπόθεσιν ρύπου σαρκός, κατὰ τό γεγραμμένον, ἀλλ' ὡσπερ λύμην τινά καί ἀκαθαροσίαν τῶν τῆς διανοίας ὀμμάτων ἐκπλύνοντες, ἵνα λοιπὸν καθαροί καθαρῶς τό θεῖον ἐπαθρεῖν ἰσχύσωμεν κάλλος. Ὅνπερ οὖν τρόπον ζωοποιόν εἶναι πιστεύομεν τό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, ἐπεὶπερ ἐστὶ τοῦ ζῶντος θεοῦ Λόγος ναός τε καί ἐνδιαίτημα, πᾶσαν ἔχων Αὐτοῦ τὴν ἐνέργειαν οὕτως εἶναι φαμέν καί φωτισμοῦ πρόξενον· σῶμα γάρ ἐστὶ τοῦ κατὰ φύσιν καί κατὰ ἀλήθειαν φωτός». (Καί ἀπλούστερον· θεωρῶμεν ὅτι ὁ ἀπεσταλμένος δέν εἶναι κανεῖς ἄλλος ἀπὸ τὸν Μονογενῆ θεόν, ὁ ὁποῖος ἀπεστάλη ὑπὸ τοῦ Πατρός καί ἐπεσκέφθη ἡμᾶς ἄνωθεν, ἵνα ἐξολοθρεύσῃ τὴν ἁμαρτίαν καί τὴν ἀπάτην τοῦ διαβόλου. Γνωρίζοντες ὅτι αὐτός οὗτος [ὁ Σωτὴρ] κολυμβᾷ ἀοράτως εἰς τὰ ὕδατα τῆς ἀγίας κολυμβήθρας, ἡμεῖς λουόμεθα μετὰ πίστεως οὐχὶ διὰ τὴν ἀπόθεσιν τοῦ ρύπου ἐκ τῆς σαρκός κατὰ τό γεγραμμένον (Α' Πέτρ 3,21), ἀλλ' ἵνα ἐκπλύνωμεν τὸν μολυσμόν καί τὴν ἀκαθαροσίαν τῶν ὀμμάτων τῆς διανοίας καί καθαροί καθαρῶς τό θεῖον ἀτενίζοντες κάλλος. Διὰ τοῦ τρόπου τούτου, πιστεύομεν ὅτι τό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ εἶναι

ζωοποιόν, ἐφ' ὅσον τοῦτο εἶναι ναός τε καί τόπος κατοικίας τοῦ ζῶντος Θεοῦ Λόγου καί κατέχει πᾶσαν τήν ἐνέργειαν Αὐτοῦ [τοῦ Θεοῦ]. Οὕτως λέγομεν ὅτι εἶναι καί ἡ αἰτία φωτισμοῦ· διότι τοῦτο εἶναι τό σῶμα τοῦ κατά φύσιν καί κατά ἀληθείαν φωτός.

Μέ ἄλλα λόγια, ἡ ὁμμάτωσις τοῦ τυφλοῦ διά τῆς προσψαύσεως τῶν χειρῶν τοῦ Ἰησοῦ, ἀπέδειξε περίτρανα ὅτι ὁ Χριστός εἶναι ὁ Υἱός καί Λόγος τοῦ Θεοῦ, τέλειος ἄνθρωπος καί τέλειος θεός. Ἀπέδειξεν ἐπίσης ὅτι ὄχι μόνον διά τῆς θείας δυνάμεως τοῦ λόγου Αὐτοῦ, ἀλλά καί διά τῆς θείας ἐνεργείας τοῦ Σώματος καί τῶν χειρῶν Αὐτοῦ ἀνιστᾷ νεκρούς, ὡς τόν υἱόν τῆς χήρας γυναικός ἐν Ναΐν (Λουκ. 7,13-14) καί ὁμματοῖ τυφλοῦς, ὡς τόν ἐνταῦθα εἰρημένον.

Εἰς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι «ἀπό τῆς ἀληθείας τήν ἀκοήν ἀποστρέφουσιν» (Β΄ Τιμ. 4,4) δηλονότι τούς μή πιστεύοντας καί ἀρνούμενους τά θαυμάσια ἔργα, τά ὁποῖα ἐποίει ἐνώπιον αὐτῶν ὁ Ἰησοῦς λέγει: «κἂν ἐμοί μή πιστεῦητε, τοῖς ἔργοις πιστεύσατε, ἵνα γνῶτε καί πιστεῦσητε ὅτι ἐν ἐμοί ὁ πατήρ κἀγώ ἐν αὐτῷ», (Ἰωάν. 10,38).

Ὁ Χριστός, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, εἶναι ζῶν, παρών καί ἐνεργῶν ἐντός καί διά τῆς Ἐκκλησίας καί μάλιστα ἐν τῷ μυστηρίῳ τῆς θείας Εὐχαριστίας. Ὁ Χριστός, ἐπαναλαμβάνομεν, εἶναι ὁ ἰατρός, ὁ θεραπευτής καί ὁ φωτιστής τῶν ψυχῶν καί τῶν σωμάτων ἡμῶν. Τοῦτο μαρτυρεῖ καί ὁ Εὐαγγελιστής Λουκάς λέγων: «Ὁ Ἰησοῦς ἐθεράπευσε πολλούς ἀπό νόσων καί μαστίγων καί πνευμάτων πονηρῶν καί τυφλοῖς πολλοῖς ἐχαρίσατο τό βλέπειν», (Λουκ. 7,21). Αὐτήν ἀκριβῶς τήν ἐξουσίαν ἔδωκεν καί εἰς τούς μαθητάς καί ἀποστόλους Αὐτοῦ, ὡς μαρτυρεῖ ὁ Εὐαγγελιστής Ματθαῖος: «καί προσκαλεσάμενος τούς δώδεκα μαθητάς αὐτοῦ ἔδωκεν αὐτοῖς ἐξουσίαν πνευμάτων ἀκαθάρτων, ὥστε ἐκβάλλειν αὐτά καί θεραπεύειν πᾶσαν νόσον καί πᾶσαν μαλακίαν, (Ματθ. 10,1).

Μέ ἄλλα λόγια, ὁ Χριστός, τοῦ Ὁποίου ἡ Μία, Ἁγία, Καθολική καί Ἀποστολική Ἐκκλησία εἶναι τό θεανθρώπινον Σῶμα Αὐτοῦ, εἶναι ἡ πνευματική κολυμβήθρα Σιλωάμ, ὡς λέγει ὁ Ἱερός Χρυσόστομος: «Ὡσπερ οὖν πέτρα ἦν ὁ Χριστός πνευματική, οὕτω καί Σιλωάμ [ὁ ἐρμηνεύεται Ἀπεσταλμένος] ἦν πνευματικός».

Τήν θείαν ταύτην δύναμιν, τήν ὑπέρ νοῦν καί ὑπέρ ἄνθρωπον τῆς πνευματικῆς κολυμβήθρας τοῦ Σιλωάμ, δηλονότι τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ καλούμεθα νά ἀναζητῶμεν μετά πίστεως, ἀγάπης καί ταπεινοφροσύνης. Μετά δέ τοῦ ὑμνωδοῦ εἶπωμεν:

«Δικαιοσύνης ἤλιε νοητέ, Χριστέ ὁ Θεός, ὁ τόν ἐκ μήτρας τοῦ φωτός ἐστερημένον, διά τῆς σῆς ἀχράντου προσψαύσεως, φωτίσας κατ' ἄμφω καί ἡμῶν τά ὄμματα, τῶν ψυχῶν ἀυγάσας, υἱούς ἡμέρας δεῖξον, ἵνα πίστει βοῶμέν σοι· Πολλή σου καί ἄφατος, ἡ εἰς ἡμᾶς εὐσπλαγχνία, φιλόανθρωπε, δόξα σοι».

Τήν θείαν Λειτουργίαν ἠκολούθησε δεξίωσις καί μεσημβρινή τράπεζα, εἰς τήν ὁποίαν ὁ Μακαριώτατος προσεφώνησε διά τῆς κάτωθι προπόσεως Αὐτοῦ:

«Μέγας ὁ Κύριος ἡμῶν παρά πάντας τοῦ Θεοῦς, πάντα ὅσα ἠθέλησεν ὁ Κύριος ἐποίησεν ἐν τῷ οὐρανῷ καί ἐν τῇ γῆ», (Ψαλμ. 134, 5-6).

Ἐντιμότατε κ. Πρόεδρε τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς,

Σεβαστά καί τίμια μέλη τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς,

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Ἡ μεθ' ὑμῶν συναναστροφή ἐν τῇ εὐσήμεν Πασχαλίῳ ἡμέρᾳ Κυριακῇ ἕκτη ἀπό τοῦ Πάσχα ἔχει ἰδιαιτέραν σημασίαν. Καί τοῦτο διότι τῇ ἀφάτῳ εὐσπλαγχνίᾳ τοῦ ἁγίου Τριαδικοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἤρθησαν τά ἐμπόδια ἐπικοινωνίας, τά ὁποῖα ἐπέβαλλον ἡ πανδημία τοῦ covid-19.

Βεβαίως ἡμεῖς ὡς λατρευτική καί λειτουργική ὄντοτης, ἐννοῶ ἡ ἁγία ἡμῶν τῶν Ἱεροσολύμων Ἐκκλησία, ἐπ' οὐδενί ἐπαύσαμεν τήν ἐν Χριστῷ διακονίαν ἡμῶν, τόσον τήν λειτουργικήν ὅσον καί τήν ποιμαντικήν τοιαύτην. Τήν φυσικήν μεταξύ ἡμῶν τε καί ὑμῶν ἀπόστασιν ἐκάλυπτεν πάντοτε ἡ νοερά καί πνευματική τοιαύτη.

Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ἡ ὁποία εἶναι τό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ δέν δύναται νά κατανοηθῇ ἄνευ τῶν μελῶν αὐτῆς.

«Καθάπερ γάρ τό σῶμα ἐν ἐστὶ καί μέλη ἔχει πολλά, πάντα δέ τά μέλη τοῦ σώματος τοῦ ἐνός, πολλά ὄντα, ἐν ἐστὶ σῶμα, οὕτω καί ὁ Χριστός· καί γάρ ἐν ἐνί Πνεύματι ἡμεῖς πάντες εἰς ἐν σῶμα ἐβαπτίσθημεν, εἴτε Ἰουδαῖοι εἴτε Ἕλληνες, εἴτε δοῦλοι εἴτε ἐλεύθεροι, καί πάντες εἰς ἐν Πνεῦμα ἐποτίσθημεν», (Α΄ Κορ. 12,12-13) κηρύττει ὁ θεῖος Παῦλος.

Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ὡς εἴπομεν, ἐν τῷ κηρύγματι ἡμῶν εἶναι κατά τόν ἱερόν Χρυσόστομον ἡ Πνευματική κολυμβήθρα καί ὁ Χριστός εἶναι ὁ Σιλβάμ, δηλαδή ὁ ἀπεσταλμένος τοῦ Θεοῦ Πατρός ὁ Υἱός καί Λόγος Αὐτοῦ.

Τοῦτο σημαίνει ὅτι ἐντός τῆς Ἐκκλησίας ὁρῶμεν τόν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν ὡς τόν φυσικόν καί πνευματικόν ἡμῶν ἰατρόν τῶν σωμάτων καί τῶν ψυχῶν. Μέ ἄλλα λόγια, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ εἶναι τό ἀσφαλές καταφύγιον ἡμῶν, εἶναι ἡ κιβωτός τῆς σωτηρίας καί ἡ κολυμβήθρα τῆς ἀναγεννήσεως ἡμῶν ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ. Οἱ λόγοι οὗτοι δέν εἶναι ἀόριστοι, ἀλλά πραγματικοί. Γίνονται οἱ λόγοι οὗτοι κατανοητοί, ὅταν ἡ πίστις εἰς Χριστόν ἐσταυρωμένον καί ἀναστάντα παραμένει σταθερά καί ἀυξάνεται. Ὁ Χριστός εἶναι τό φῶς τοῦ κόσμου καί ἰδιαιτέρως τό φῶς τῶν ἀγαπώντων καί πιστευόντων εἰς Αὐτόν. Ἡ δέ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ εἶναι τό θεραπευτήριον ὅλων τῶν ἀσθενειῶν ἡμῶν. Διό, ὡς παραγγέλλει ὁ μακάριος Παῦλος: «ἀδελφοί, στήκετε, καί κρατεῖτε τάς παραδόσεις ἃς ἐδιδάχθητε ... αὐτός δέ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός καί ὁ θεός καί πατήρ ἡμῶν, ὁ ἀγαπήσας ἡμᾶς καί δούς παράκλησιν αἰωνίαν καί ἐλπίδα ἀγαθήν ἐν χάριτι, παρακαλέσαι ὑμῶν τάς καρδίας καί στηρίξαι ὑμᾶς ἐν παντί λόγῳ καί ἔργῳ ἀγαθῷ». (Β΄ Θεσ. 2, 15-17)

Χριστός Ἀνέστη. Ἔτη πολλά».

Ἐκ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς